

Egendomligt är, att en av sönerna har samma namn som fadern. Sådant förekommer (t. ex. U 135) men är av naturliga skäl ej särdeles vanligt; det har varit rätt opraktiskt, att två personer i samma familj burö samma namn. Märkligt är i synnerhet namnet Jarlabanke. Det är f. ö. endast känt som namn på ytterligare en man, den kände storbonden Jarlabanke i Täby. Dennes föräldrar hette Ingefast och Jorun (U 143). Namnets egenart och sällsynthet talar onekligen för ett släktsamband mellan Harg-släkten och Täby-släkten. Snarast bör man söka detta på kvinnostriden. Jarlabankes i Täby farmor hette Estrid. Mycket sannolikt torde vara, att hon — såsom Sune Lindqvist har förmodat — är identisk med den Estrid, som låtit rista U 310, modern till Jarlabanke i Harg. Denna Estrid har då först varit gift med Östen i Broby och med honom haft flera söner, bl. a. Ingefast. Efter Östens död ingick hon nytt giftermål med Ingvar i Harg. Hon överlevde även denne man och återvände efter hans död till Täby. Där deltog hon i utförandet av minnesvårdar över sin son i första giftet Ingefast och sin son i andra giftet Ingvar (U 101, 143). Förmodligen har någon i Estrids släkt, snarast hennes far, först burit namnet Jarlabanke. D. v. s. han har ursprungligen hetat Banke men av någon anledning fått förleden Jarla- tillagd. Efter honom har å ena sidan Estrids son, Jarlabanke i Harg, blivit uppkallad, å andra sidan hennes sonson, Jarlabanke i Täby. Se vidare ovan s. 209 f.

Om detta är riktigt, bör minst ett par tiotal år ligga mellan U 135 och 136 å ena sidan och U 309 och 310 å den andra. Estrid ha hunnit få tre söner i sitt andra gifte, och dessa böra väl antagas ha uppnått mogen ålder. Ytterligare någon tid har sedan förflutit mellan Harg-ristningarna och de nya Täby-ristningar, som Estrid har låtit föranstalta, U 101 och 143.

Om namnet *Sigviðr* se Sö 276, om *Ragnvaldr* U 112.

310. Harg, Skånela sn.

Pl. 6, 7.

Litteratur: B 559, L 437, D 2: 127. J. Bureus, F a 6 s. 55 (Bureus), 212 (Rhezeliu), F a 5 n:r 339, F a 1 s. 76, F a 10: 2 n:r 22; J. H. Rhezelius, F 1 2 n:r 48; Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 182; O. Celsius, SR 1, s. 387; N. R. Brocman, Sagan om Ingvar Widtfarne (1762), s. 234; UFT h. 6 (1877), s. 23; O. von Friesen, Upplands runstenar (1913), s. 53; E. Brate, Anteckningar (ATA); S. Lindqvist, Jarlabankesläktens minnesmärken (i: Nordiska arkeologmötet i Stockholm 1922), s. 124.

Äldre avbildningar: Bureus, teckning (F a 10: 2), kopparstick (F f 6 n:r 139); Rhezelius, teckning (F 1 2); P. Helgonius o. J. Hadorph, träsnitt (i Monumenta 3 och B 559); Dybeck a. a.; Brate foto 1908 (ATA).

Ristning å en berghäll i Hargs forna kvarndamm 3 m. SV om U 309 och 2,5 m. NNV om U 311. Hällen sluttar åt V. Ristningens höjd 1,10 m., bredd 0,88 m. Ristningens nedre del, med ormhuvudet och slingknuten, befinner sig överst på hällen. Ristningen är tydlig och väl bevarad.

Inskrift:

× **estriþ** × **lit** × **bro** × **kiara** × **eftir** × **ikuar** × **bonta** × **sin** × **auk** × **at** × **raknualt** × **sun** × **hans** ×
 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55

Æstrið let bro gæra æftir Ingvar, bonda sinn, ok at Ragnvald, sun hans.

»Estrid lät göra bron efter Ingvar, sin man, och efter Ragnvald, hans son.»

Till läsningen: Tydligt stungna äro 1 och 18 **e**, med korta tvärstreck tvärs över hst. Mellan 14 **i** och 15 **a** är en flagring, som har skadat nedre delen av **a** och v. bst. Icke stungna äro 13, 24 och 43 **k**. Efter 40 **t** finnes en fördjupning på sk:s plats, ej huggen.

Bureus: 1 **i**, 18 **a**, 23—27 **inkuar** (F a 6 och F a 10: 2). Rhezelius: 1 **a**, 18 **i**, 23—27 **ikuar** (F a 6 och F 1 2); i F a 6 har ordet **iftir** blivit överhoppat. — Hadorph och Helgonius: 1 **e**

Fig. 16. U 310. Harg, Skånela sn.
Efter teckning av Bureus.

Fig. 17. U 310. Harg, Skånela sn.
Efter teckning av Rhezelius.

saknas; ett skiljetecken $\times$ efter 5 i; efter 12 o saknas sk; 18 i; sk $\times$ efter 40 t; efter 48 t ett sk $\cdot$; intet sk efter 51 n och 55 s. — Celsius: 1 e, 18 e; efter 40 t ett skiljetecken $\cdot$. — Dybeck: Intet sk vid inskriftens början. 1 e, 18 i; efter 40 t ett skiljetecken $\times$. — Brate: 1 e, 18 e; efter 40 t ett sk $\times$.

Bureus översätter, egendomligt nog, i F a 10:2 ordet **bro** med »griff», men i F a 5 riktigt med »pontem». Celsius anmärker vid sitt besök den 5 juni 1727: »Här är en gammal och förfallen stenbro, item en träbro nyligen anlagd nedan för qvarn, där nu landsvägen är.» Den bro, som Estrid har låtit göra, var sannolikt en fribro över vattendraget vid Harg.

Ragnvald har troligen icke varit Estrids egen son. Inskriften skulle i så fall ha haft antingen **sun sin** »sin son» eller **sun þaina** »deras son».

U 310 är utan tvivel ristad samtidigt med U 309 och av samme ristare.

311. Harg, Skånela sn.

Pl. 6, 7.

Litteratur: B 559, L 435, D 2:126. J. Bureus, Runakänslans Lärspan (1599), F a 6 s. 55 (Bureus), 212 (Rhezelius), F a 5 n:r 340, F a 1 s. 76, F a 10:2 n:r 21; J. H. Rhezelius, Fl 2 n:r 47; Ransakningarna 1667—84; O. Vere-
lius, Manuductio ad Runographiam (1675), s. 58; J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 182; O. Celsius, SR 1, s. 198,
387, 2, s. 594, 595; N. R. Brocman, Sagan om Ingvar Widtfarne (1762), s. 234 f.; F. Burman i Nova Acta R. Soc.
Scient. Ups., Vol. 5 (1792), s. 307; UFT h. 6 (1877), s. 23; E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 109, Anteckningar
(ATA); H. Schück, Vitterhets Historie och Antikvitets Akademien 1 (1932), s. 45, 50.